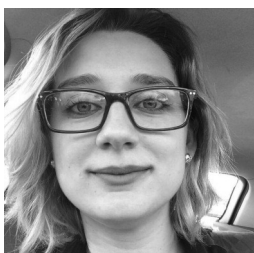

Variációk egy témára

(Az őszi ipolyszakállosi Text-túra műhelymunkáiból)

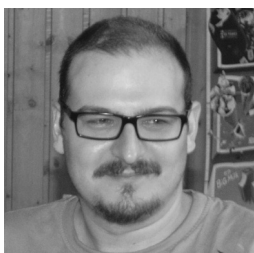
BESE BERNADETT

Hogyan lettem klímaszorongó?

Őszintén? Sehogy! Ezt biztos állíthatom. Az a szituáció állt elő, hogy valamit be kellett ikszelni a nyomtatványon, és hát ezek barmok...

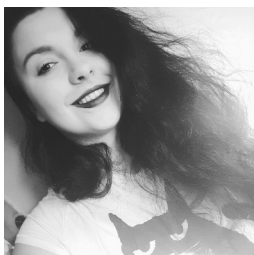
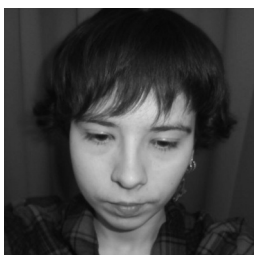
Csak hogy tisztázzuk pontosan: az ellentétje vagyok, kikérem magamnak! Klíma? Milyen klíma? Hol van a bizonyíték? Ki állítja ezt? Hogy még én vagyok az örült? Ők azok, mindannyian. Ég az Amazonas, vagy kihalnak az állatok, olvadnak a jégsapkák, hát ne vicceljünk!

Évekkel ezelőtt ébredtem erre rá, már iskolás koromban is gyanús volt az egész. Atmoszféra, klíma, bioszféra stb. Hát valahogyan sán-tított az a sok hablaty. Sehogy se jött ki az egyszeregy. Minden egy borongós péntek reggelen indult, épp szmogriadó volt, és mindenki azon kattogott, hogy tüdőrákban fogunk meghalni, vagy valami csúnya betegségben. Az egész egy marketingfogás volt, vásárlásra ösztönzés, vegyünk elektromos autót, maszkot, oxigénpalackot, szobanövényt. Aztán jött a következő örület, legyünk csomagolóanyagmentesek, persze, vegyünk dobozokat, csibrikeket, amik ugyanúgy műanyagból vannak, meg valami csúciszuper bio-, öko-, vega-, anyám kínja dolgokból. Itt kezdtem gondolkodni, hogy mi is ez az egész. Hosszú kutatás és megfigyelés eredményeképpen eljutottam a végső következtetésre, hogy nincs is klíma! Ennyire egyszerű, ez semmi más, mint lehúzás. Ezután elég sok minden történt, az lett a vége, hogy az egyik tüntetésen letartóztattak, és bedugtak egy elme-gyógyóba, mondván, hogy klímaszorongó vagyok. Most azért, mert kivonultam az utcára, mert most épp meztelen voltam? Hát igen, így legalább figyeltek rám, nincs olyan hogy oxigén, szén-dioxid, szén-monoxid, satöbbi. Kamu mind, egytől egyig! Lehet, nem is létezőnk. Klíma? Hát mi a szösz, hiszen élet sincs! Értitek, hogy én klí-ma-szor-on-gó?! Én, pont én? Esküszöm, ezek nem tudnak magyarul! Mondom, lassan és érthetően: klíma nem létezik, ez csak marketing! Vessző, pont, felkiáltójel...

Minden elsötétült.

CSILLAG BALÁZS

Hogyan lettem klímaszorongó?

Én nem vagyok klímaszorongó, ne kérdezz butaságokat. Mi az, hogy klímaszorongó? Betegesen félni attól, hogy az éghajlatváltozás megöl mindent és mindenkit? Na, de kikérem magamnak, nem vagyok beteges. Elővigyázatos vagyok. Mert mondhat akárki akármit, ez hirtelen fog történni. Ősszépi szinten fogunk agyvérzést kapni, mi emberiség, mert egyszer a sérülékeny emberi testünkben elpattan valami a negyven fokos melegtől. Ami most hülyeség az interneten, az húsz év múlva alap tény lesz, mert kiszárad a Balaton, érted? Mintha sose lett volna, érted? Nem szorongok. Az azt jelentené, hogy irracionálisan félek attól, ami jön. Ebben semmi irracionális nincs. Nagyanyám azt mondogatja, hogy sose volt ilyen meleg, míg ő fiatal volt. És ne mondja nekem senki, hogy ez azért van, mert ők kora reggeltől dolgoztak már a föld hátán, a legnagyobb melegben meg visszavonultak a hűvösre, mert tuti nem volt ilyen meleg. Ez is a sok bizniszbuzi állítása, akinek majd az lesz az üzlet, hogy el tudja nekünk adni a védőruhákat, amikor majd a napfényvédő kenőcs se segít, hogy ne végezd másodfokú égéssel a napon fél perc alatt. Ez igenis egy racionális félelem.

Nem vagyok klímaszorongó. Én a klíma helyzetre érzékeny, felelősségteljesen gondolkodó emberi lény vagyok, aki próbál figyelmeztetni mindenkit, hogy ez igenis valóság. Semmi köze az időjárás kiszámíthatatlanságának az entrópiához, mert ez inkább mészárlással egybekötött öngyilkosság, ti idioták! Ti bolondok a gumiszobában! Hozzátok beszéltek! Nem vagyok kóros eset! Nem kell a gyógyszerek, mert azzal is csak a környezetet szennyezitek, ami klímaváltozáshoz vezet! Nem vagyok őrült, én mondom neked, nem vagyok se beteg, se őrült, csak bele vagyok betegedve, hogy egymás lakhelyébe, fészkébe szarunk bele! És ne mondd nekem, hogy ez nem számít, mert ez a világ csak egy nagy szimuláció, ami egyszer véget ér!

Hiába mondtam neki. Századszor is azzal a hülyeségével, őrültségével jön, hogy ez nem szimuláció, hanem egy magasabb rendű lény álma, és úgyis mindegy, mert mikor ő felébred, mindannyian el leszünk felejtve, mintha nem is lettünk volna. Ekkora alaptalan butaságot. Igenis van miért szorongani, de csak azért vagyok diliházban, hogy elhallgattassanak, mert igazat mondok. Felőlem nevezhettek klímaszorongónak és megkérdőzhetitek:

Hogyan lettem klímaszorongó?

Én nem vagyok klímaszorongó, ne kérdezz butaságokat...

Cím nélkül, írisznyomat, 2019

JANCSÓ PÉTER

Így lettem klímaszorongó

A Föld lerúgta lábáról elnyűtt balettcipőjét, és nem egy királykisasszony lábfeje látszott, hanem egy két számmal nagyobb, büdös, szőrös, betöredezett körmű hajléktalanláb. Szerintem még gombás is volt. Az az egyszerre édes és savanykás szag megcsapta az orrom. Olyan undort éreztem, mint még soha korábban. Hát ez volna Anyabolygónk? Egy rühes kurva? Nem akartam elhinni, hogy az egykor szépséges bálkirálynóból mára egy megalázott, meggyalázott roncs lett. De... De ez miért nem zavar senkit? Nem látjátok, hogy cserepes ajkai, melyről nem csak a mézet csókoltátok le, de azzal elégítette ki a lelketeket is, szomjazzák a vérünket, hogy új erőt nyerjenek belőle? Keblei egykor duzzadtak az erőtől, de addig szívtuk belőle az élet tejét, hogy már csak sorvadt tőgyek a testén. Haja megkopott, bőre megfakult.

Félek. Félek, hogy soha nem látom már teljes pompájában ezt a 4 és fél milliárd éves vénlányt.

És erről a tehenek tehetnek! Azok, amelyek telepukizzák csodás légkörünket. De ha jobban belegondolok, a mókus se jár az erdőszélre, hogy egy zacskóba pukizzon, azt bekösse, és elrejtse valamelyik odúba. Te jóságos szent avokádópuding! De hiszen minden állat pukizik! Halál az összesre! De nehogy hambiként végezze bármelyik is, az még véletlenül értelmet adna a dolognak. Meg amúgy sem trendi már a húsevés. Három napja én is vega vagyok, vagy vegan. Még nem tudom, nem döntöttem el, vagyis még nem volt időm megnézni a fészen, melyik a menőbb. Minden esetre nem vagyok már olyan húsevő fasiszta. Anya tegnap csirkepörköltet készített. Kurva finom volt! Szóval minden állat dögljön meg! Jaj, kivéve Csucsukát, a csivava kutyámat. Ő tök cuki! És csak kicsiket pukizik. Hopsz, én is elengedtem egy kósza galambot. Sebaj, majd én is megdöglök.

Képzeld, Földanci most elég depis, mert tudógyuszis lett az amazonassza. Vagy valami hasonló. Juci mondta, és ő tök tájékozott, mert egyszer már elolvasott egy könyvet is. Vagyis hát volt nála egy... Avon katalógus. De azt tényleg elolvasta, mert tökre tudta, hogy volt a 82. oldalon egy parfüm, amit nem állatokon teszteltek, mert az olyan gonosz lenne. Amúgy meg dögljön meg az összes, mert telepukizzák az eget. Vagy ezt mondtam már?

Várjál, mindjárt mondom, csak felszállok a villamosra. No, mondhatod. Te, geci meleg van itt, miért nem kapcsolják már be a klímát? Tökre globális felmelegedés van itt bent. Félek, hogy lefolyik az arcomról a smink, pedig tök drága volt, mert bio. Onnan tudom, hogy bio, mert rá volt írva. Jaj, ne kérdezd, az az ütődött igazgató nem akart elengedni tüntetni a klímáért, mert szerinte tökre nincs semmi okom aggódni a Földért. Mindjárt bedepizek! Már remeg a kezem is, annyira aggódom a Földért. Tölcsért csinállok a kezemből: ide kérem mikroadományait, amivel megmentjük a bolygót. Mármint a XI. kerületben azt a faszányos kis romkocsmát, a Bolygót. Ismerem a csapatot, egyszer hagytam, hogy megfogja a seggem, de aztán mondtam, hogy mitú, azóta ingyen van az Unicum. Tökre megérte! Jaj, valaki bepukizott! Hát már maga vén fasz, miért akarja megölni a bolygót? Mit hagy az unokáinak? Lófaszt! Vagyis azt se, mert leszámolunk addig a lovakal, mert pont így pukiznak! Oszt se ló, se lófasz! Csókolom.

Jaja, hogy elsápadt csórikám! Feljön ide vidékről, oszt azt hiszi mucai agyával, hogy itt is a földet kell túrni, minden szart belerakni, oszt még azt képzelem, hogy valaki megve-

szi neki! Hát bazmeg, nem érti, hogy az nem bio, ha az nincs ráírva! De képzeld, tegnap isteni kis topot rendeltem Kínából. Kamion hozza majd, mert a hajó elcsapná a delfineket, és ők tök cukik. És nem pukíznak, csak a vízbe. Jó, az a top nem Gucci, de ha kicsit félrefordítod a fejed, hunyorítasz, és megcserélsz két betűt, még simán elhiszed, hogy Dojcsse Gabona. Jaj, képzeld, a pasikám új autót vett! Hat liter dízelt eszik csak a startolásra. 100 km-n megeszik 6 tányér pörköltet, ő így védi a környezetet: pusztítja az állatokat. Mondjuk, ő is pukízik... Ja, hogy az autó, az nem tudom, mennyit fogyaszt, de a múltkor a benzinkúton kétszer fordult körbe a számláló, és csak 22 forintot fizettünk. Jaj, ne izélj már, ha olyan hülyék voltak a dinoszauruszok, hogy olajra léptek, akkor úgy is kell nekik, hogy most elpusztítsuk a dínóolajat. Meg egyébként is: akkor böhöm nagy állatok voltak. És tudod, azok mekkorát pukíztak? Aggódom érted, te valahogy nem érted ezt az egészszet. Nem félsz, hogy elpusztul a bolygó? Nincs semmi felelősségérzeted? Nem gondolsz az unokáidra? Gondolsz? Akkor szégyelld magad még jobban! Akkora ökológiai lábnym... Nem beszélek veled többet!

Hülye picca! Tisztára felnyomta az agyvizem! Sürgősen innom kell egy kis brazil aloe verás pí vizet, mert csak az oldja az aggodásom.

A fiú, aki sokat ígér, csomagolópapír, vegyes technika, 2017

Kislányok egyformában, vegyes technika, 2017

Katona Nick

Hogyan lettem klímaszorongó?

Már megint az a bizonyos hang. Az ujjai lassan csúsztak fel a nejlonrétegbe beszorított lábak közül melltartóm pántjáig. Nem csak az érintésétől állt meg bennem az ütő, hanem a gépezetből kijövő légáramlattól is. Maradjunk abban, hogy nem pozitív értelemben.

Mindig bekapcsolja, ha szeretkezünk. Nem csak a levegőt, de a köztünk érezhető feszültséget is megkeveri körbe-körbe, és kattogó hangot hagy minden egyes fordulat után. Ez annak is köszönhető, hogy a vasrészek elkorrodálódtak az évek alatt. Részese lett az együttléteinknek: egy oda nem kívánt harmadik személlyé vált. Néha még becézgeti is. Azt hiszi, nem vettem észre.

A gyomrom összeszorul a látványától. Badarság lenne kijelenteni, hogy Balázs nem szeret, de néha az az érzésem, hogy szívesen cserélnék helyet az eszközzel. Nehéz megkülönböztetni, hogy melyikünk játssza a tárgy szerepét.

A pszichiáterem azt mondta, hogy ne görcsöljek rá. Az a bizonyos maszlag duma, hogy minden fejben dől el, meg a körítés, de ha már semmi sem segítene, akkor ott a gyógyszer. Nem szeretem, és rosszat is hallottam ezekről a leszarom-tabikról. Kiváltottam őket, de meg van az oka, hogy miért nem szedem. Anno anya gyógyszer-túladagolás miatt halt meg. A temetés óta nem láttam a sírkövét. Ennek már vagy tíz éve.

Fél tizenkettő. Vége az aktusnak. Lehunyom a szemem, de fejemben visszahangzik a kattogó hang. Furcsa egyébként, hogy másnak tavasszal az üde fuvallat felüdülést hoz, nekem a ventilátor szellőkésének bőrrömmel való találkozását jelenti.

Milyen furcsa! Itt állok egy elektrotechnikai bolt előtt. Éppen akciósak a különböző klimatizációs berendezések. Már a látványuktól is elkap egy újabb pánikroham. El kell menekülnöm innen.

Nem voltam mindig ilyen. Ha jól emlékszem, tavaly kezdődött az egész. Emlékszem, milyen örömmel hozta. Akkor még nem tudtam, hogy ez lesz a végzetem. Elég sokszor megsimogatja a gombokat. Többször is végighúzza rajtuk az ujjait és megnyalazza, majd megáll és csodálja. Rám sosem nézett így.

Ismét este van, és fekszünk az ágyban. Délután kitaláltam, hogy leveszem a készülék fedelét, hogy jobban jöjjön a levegő. Tetszett neki. A fiókból elővettem egy fekete selyemkendőt és bekötöttem a szemét. Nagyon élvezem, hogy irányíthatom őt. A heves csókok közben egyre közelebb vittem a gépezethez. Ez nagyon felizgatta.

Minden egy szempillantás alatt történt. Feje a propellerek éles pengéi között, kezem az élettelen nyakán, a hófehér fal meg piros lett. Legalább nem kell szólnom a bátyámnak, hogy segítsen kifesteni a szobát. Sosem voltam ilyen boldog, hogy rendeltetészerűen működött a gépezet.

Másnap

Az intézeti szoba eléggé otthonos. Van egy molyrágta ágy, a fűtés nem az igazi, az asztalon a terítő öregasszony illatra emlékeztet. Az ágyam fölött van egy ventilációs szerkezet, ami hasonló a miénkhez, csak ez régebbi típus.

Az első dolgom, ha kiengednek innen, hogy beszerzek egyet.

Rabi Vera

Hogyan lettem klímaszorongó

A reggeli műszak eseménytelenül kezdődött, a lassú éjszaka után ásítva nyomtam tövig a gázpedált. Éreztem, ahogy beindulnak az élet kerekai, vigyorogva bámultam kifelé a szélvédőn, és élveztem a száguldást. A mai napon is kilencszázhusz pakk várta, hogy leszállít-sam, nincs idő a lazálásra. Leeresztettem az ablakot, hogy átfújja egy kicsit a szél az áporodott éjszakai levegőt. A szokásos nedves meleg érzet csapta meg az arcom. A sztráda falai egészséges hússzínben pompáztak, a kocsik alatt az út meg-megmozdulni látszott. Minden rendben, mindenki tette a maga dolgát.

Félúton jártam az elosztó felé, amikor egy hirtelen lökés majdnem felborította a kamiont. Szitkozódva tekertem egyet a kormányon, hogy a mellettem felfelé robogó világos motorost el ne kaszáljam. Az ablakon hideg áradt be, úgyhogy gyorsan feltekertem. A hirtelen lehűlést nem tudtam mire vélni, dideregve gomboltam be elnyűtt vörös garbómat. A mellettem elsüvítő vezetők is hasonlóan cselekedtek, legalábbis amennyire láttam.

Végre megérkeztem a telephez, majd ott kidobtam a járművön szállított széndioxidos dobozokat, és felpakoltam a nagy O2 jelzéssel ellátott rakományt. A pár másodperces pihenő alatt egy vévéés odakurjantott nekem, hogy az optikai központból jön, és hogy kint zuhog az eső. Átkozódva, de értetlenül hagytam el a negyedik raktárt is.

Újra úton, az időjárás még mindig nem stabilizálódott. A harmadik tüsszentés után a beépített rádió automatikusan bekapcsolódott.

„... pánikra nincs ok. Ismétlem, pánikra nincs ok. A szervezet állapota még nem érte el a kritikus pontot, és minden erőnket mozgósítottuk, hogy ez így is maradjon. Az utakon közlekedőknek üzenjük, hogy adjanak utat a hatósági járműveknek. A nyílások és a felszín közelében dolgozóknak tanácsoljuk, hogy több réteg ruhát vegyenek magukra. A polgármester már dolgozik a probléma megoldásán. Közérdekű közleményt hallottak. A kinti időjárás jelenleg ártalmas, de pánikra nincs ok.”

Egy sóhajjal lehalkítottam a szerkezetet. Na, ez megmagyarázta a történeteket. A hírek szerint a reggeli rohanásban a Tulaj egy szál pólóban indult neki. Kellett nekem ilyen balfasz embert kifogni.

Lassítottam, hogy hátranyúlva kotorászhassek egy pillanatig az ülésen. A pályát fél szemmel figyelve győzedelmesen előrángattam a tartalék dzsekimet, majd gyorsan belebújtam. A kamion kijelzőire vándorolt a szemem. A hőmérsékletjelző 35,5 fokot mutatott, mire csettintettem egyet a nyelvemmel. A Tulaj jó másfél órája ázhatott a kutya időben, nem sok kellett volna ahhoz, hogy visszafordíthatatlan károk keletkezzenek. Amikor végre száraz helyre ért, az egész szervezet fellélegzett.

A forgalom lassulása jelezte, hogy elérkezett az éjszakai műszak. Megnyugodva vetetem le a fölösleges felsőruházatot. A száznyolcvanhatodik köröm után a pálya falai baljós-latúan meghajoltak, tágult az út. Az átlagnál több jármű zárkózott fel mellém, ami a kiszáradás jele. Én magam is szomjas lettem, de a víztartóért nyúlva vettem észre, már üres. Rápillantottam a kijelzőre, az 37, 6°-ra váltott. Érezni lehetett a gravitáció irányának változását, ahogy a Tulaj forgolódt az ágyában.

Apránként a vörös kamionosok mellett megjelentek a kerek hasú fehér motorosok is. Úgy cikáztak közöttünk, mintha életveszélyes helyzet állna fenn. És lehet tényleg az is volt, ennek az eldöntése kívül esett az én hatáskörömön. Csak reménykedhettem, hogy ott fent, az agyban, tudják, hogy mit csinálnak. Nem lenne jó megdögleni egy ilyen nap után.

Az évfékek kitartó munkájának köszönhetően reggelre elmúlt a hőemelkedés, de én már semmiben nem bízom. Ilyen klímaviszonyok mellett örülhetünk, ha még öt hétig kihúzzuk a Tulaj testében.

TÓTH LILITH VIKTÓRIA

Klímaszorongós szappanopera egy felvonásban

Orrát vakaró, erősen őszülő, úgy negyven körüli orvos szájrágcsálva gondolkodik. Az íróasztalon mindössze egy beteg iratai vannak, igaz, azok teljes felfordulásban. Sárga és neonzöld kiemelésekkel tarkított feljegyzéseit próbálja kontextusba helyezni, és megoldást találni kialakult helyzetére. Egyre csak a páciense jut eszébe, akitől nem szabadul, még éjjel sem, amikor feleségét öleli magához. A két test remegését hasonlóan látja, holott míg az egyik a kéjtől, a másik a félelemtől teszi azt. Úgy érzi képtelen már megkülönböztetni.

Dátum: 2165. február 7.

Külső hőmérséklet: 37 Celsius fok

A burok alatt: -4 és hóesés

Ezt állította be napokkal ezelőtt, még keményen tartja a telet, hiszen a betegeknek erre van szükségük.

Nyolc páciens él a D25-ös szektorban. Közöttük van Lisa is, aki igazán figyelemre méltó kishölgy. Rövid, természetes lila hajával és nagy, vizenyős, mangaszerű jádesárga szemével páratlan természetes szépségnek számít. Rendkívül érzékeny, mármint ételérzékeny, csak földben nőtt zöldeket tud megemészteni a szervezete, amiket a doktor egyenesen a déli sarkon lévő, közepes égövből származó biofarmokról rendel neki. No, igaz, Lisa szülei komoly pénzekkel támogatják a szanatóriumot, különösen ezt a szektort, ami a rengeteg akadály ellenére, de még a Föld nevű bolygón kap helyet. Igazi luxus.

Az orvos komótosan halad a lebegtetőjén Lisa szobája felé. A falon lógó AR karkötőt felhelyezve belép a lány számára megteremtett virtuális valóságba. Amikor aktiválódik körülötte az illúzió, észreveszi, hogy a mai napon a nővérek extra naturálisra kapcsoltak. Az eső utáni sárgás, vöröses napsugarak épphogy áthatolnak a buja amazonasi növényzeten, az orvos szafari szerelésben, egy machétával vágja át magát a lány ágyához vezető úton.

Lisa izgatottan várja a doktort, igazgatja khaki zöld nadrágját, és leporolja a port baticolt felsőjéről. Heteinek a fénypontja a doktorral való beszélgetés. Úgy érzi, ő az, aki igazán megérti őt és osztozik a bajában, ő az, aki kiút lehet számára ebben a szörnyű betegségben. Legszívesebben előrefutna, de mindig elbotlik az ágakban, és nem kockáztatja, hogy újra a doktor karjaiba zuhanjon, mert azonnali vérnyomás-emelkedést jelezne a beleépített ellenőrző, a doktor még félre értené... Pedig ő nyugodtan akar vele beszélni.

– Szervusz, Lisa! – köszönti kedvesen páciensét. Hogy telnek az éjszakáid? – kérdezi, és feltűnően körbenéz. A nagy levelek körbeölelik a lány ágyát. Színes pillangók repkednek mindenfelé, és finom, édes illat terjeng. Talán a lányból jön. Kontaktlencséjében azonnal megjelennek a feljegyzések és a mérések, amik az utóbbi napokban készültek a lányról.

Épp ezért Lisa nem is válaszol. Tudja, hogy a doktor nagyon is tisztában van vele, hogyan érezte magát, és milyen állapotban volt.

– És ön? – kérdez vissza bátortalanul.

– Köszönöm, jól, bár kissé hűvös az idő, és fáztam is reggel munkába jövet. Képzeld, hő is hullott az éjjel.

– Értem – reagálja le a lány feszülten. Érzí, hogy ez az egész sántít. Már az ő születésekor nem tudta senki a világon, hogy milyen a valódi hó, de nem árulja el magát, szerencse, hogy a gondolataiból megtanulta kizárni a műszereket.

- Doki, nekem beszélnem kell magával.
- Igen? Hallgatom – mondja, és keresztbe teszi a lábát. Feszültség tölti meg a levegőt, ezért a szenzorok automatikusan újra eláraszthatják a szobát édes illattal. Az illóolajok miatt mindketten kicsit ellazulnak.
- Anyámék itt voltak a napokban, és apa új projektje célba ért.
- Igen, hallottam róla, innen is gratulálok neki.
- Köszönöm, ami azt illeti, ezért én elhagyom a Földet. Az egyik exobolygón felépült egy galéria, oda költözöm. Doki, én úgy érzem... – feláll, és közelebb húzódik a férfihez.
- Én igazán úgy érzem, hogy meggyógyultam. És ez csakis önnek köszönhető.
- Ugyan! – legyint a doktor. De különös érzélem költözik a hangjába.
- De, de, elmúlt, érte, teljesen elengedtem...
- Igaz, hogy egy ideje tünetmentes, pár pánikrohamszerű tünetet leszámítva, heves szívdobogás, megemelkedett pulzus, de ezek is csak időszakos méréseknél jöttek ki.
- Higgye el, ha azt mondom, elmúlt, főleg azért, mert az exobolygó, ahova megyek, csodálatos, olyan, mint ez itt, körülöttem – forog mosolyogva a lány, és vidáman kacarászni kezd. – Tele van élettel, doki! Egy igazi természeti csoda! Ó, bárcsak velem jöhetne! – fakad ki örömeiben Lisa, ezzel magát is meglepve és finoman neki dől a doktornak, majd hirtelen el is lép.
- Újra édes illat tölti meg a helyiséget. A lány légzése normalizálódik.
- Nos, akkor most látjuk egymást utoljára?!
- Igen, nagyon úgy tűnik, de...
- Nincs semmi, de... Ég önnel, Lisa.
- Ég önnel, doktor.

Az orvos összeszedi a papírok sokaságát, és a megsemmisítőbe helyezi. Egyetlen jegyzet kivételével, amit fekete bőrkötésű, régies mappába helyez el. A tetején következő könyvének címe szerepel. Sosem felejtí el az első napot, amikor Lisa idekerült. Egy lefogyott, csontsovány, vérszegény, remegő kis test volt csak, remegett és kapaszkodott a karjába, amikor először megölelte. Kétségbe esett hangon suttogetta, hogy mentsék meg, mentsék meg őt és a földet.

– Megfulladok, megfulladok... – egyre csak hajtogatta, mielőtt leszédálták.

Klímaszorongás. Ez állt a diagnózisában. Pestisként ütötte fel a fejét ez a betegség a múlt évszázadban.

De a doktor már tudja a megoldást.

Cím nélkül, írisznyomat, 2019

